

EUROOPA INIMÕIGUSTE KOHUS

TEINE OSAKOND

KOHTUASI LÄHTEENMÄKI vs. EESTI

(Kaebus nr 53172/10)

KOHTUOTSUS

STRASBOURG

21. juuni 2016

*Käesolev kohtuotsus jõustub konventsiooni artikli 44 lõikes 2 sätestatud tingimustel.
Kohtuotsust võidakse keeliliselt toimetada.*

Kohtuasjas Lähteenmäki vs. Eesti,

Euroopa Inimõiguste Kohus (teine osakond) kojana, kuhu kuuluvad

esimees Işıl Karakaş,

kohtunikud Julia Laffranque,

Nebojša Vučinić,

Valeriu Griţco,

Ksenija Turković,

Jon Fridrik Kjølbro,

Stéphanie Mourou-Vikström,

ja *osakonna sekretär* Stanley Naismith,

olles pidanud nõu kinnisel istungil 31. mail 2016,

tegi nimetatud kuupäeval järgmise otsuse.

MENETLUSE KÄIK

1. Kohtuasi põhineb Eesti kodaniku Signe Kristiina Lähteenmäki (edaspidi: kaebaja) 1. septembril 2010 inimõiguste ja põhivabaduste kaitse konventsiooni (edaspidi: konventsioon) artikli 34 alusel kohtule Eesti Vabariigi vastu esitatud kaebusel (nr 53172/10).

2. Kaebajat esindas Tartus tegutsev advokaat M. Paabumets. Eesti Vabariiki (edaspidi: riik) esindas M. Kuurberg Välisministeeriumist.

3. Kaebaja väitis, et rikuti tema süütuse presumptsiooni ja et tema kohtumenetlus ei olnud õiglane.

4. 4. detsembril 2014 edastati kaebus riigile.

ASJAOLUD**I KOHTUASJA ASJAOLUD**

5. 31. jaanuaril 2006 esitas kaebaja kindlustusseltsile liiklusõnnetuse teate. Teate kohaselt sattus ta oma autoga 26. jaanuaril 2006 liiklusõnnetusse. 3. märtsil 2006 esitas kaebaja kindlustusseltsile lisaselgitusi. Ta avaldas, et ta ei tundnud teisi õnnetuses osalenud isikuid, ta täitis liiklusõnnetuse teate blanketi oma autos pärast õnnetust ja tema sõber P. tuli talle sündmuskohale järele. Kindlustusselts kahtlustas pettust ja teavitas sellest politseid. 6. aprillil 2006 alustati kriminaalmenetlust. Kaebajat süüdistati kindlustuspettuses ja P. üleskutsumises teadvalt vale ütluse andmisele. Teised süüdistatavad olid P., K., T. ja V.

6. 16. mail 2008 koostas prokurör kaebaja, P., K., T. ja V. vastu süüdistusakti. Süüdistusakti järgi oli kriminaaluurimise käigus kindlaks tehtud, et vastupidiselt oma väidetele ei viibinud kaebaja väidetava õnnetuse sündmuskohal. Seda kinnitasid tema mobiiltelefoni positsioneerimise ajal, tema kõnede väljavõte ja P. ütlused. Tuvastati, et koos teiste süüdistatavatega esitas kaebaja kindlustusseltsile valeandmeid kindlustusjuhtumi toimumise, liiklusõnnetuses osalenud isikute ja õnnetuse asjaolude kohta. Sellest tulenevalt süüdistati kaebajat kindlustuspettuses. Lisaks tuvastati, et kaebaja kutsus P.-d üles andma valeütlusi selle kohta, et ta läks kaebajale õnnetuse toimumispaika järele. Seda kinnitasid P. ütlused. Seega süüdistati kaebajat selles, et ta kutsus teist isikut üles teadvalt valeütlusi andma. Süüdistusaktis märgiti, et kuritegudega rahalist kahju ei tekitatud, kuna kuriteokahtluse tekkimisel keeldus kindlustusselts hüvitise väljamaksmisest. Nimetatud süüdistusakti alusel anti kaebaja kohtu alla.

7. 2. ja 3. detsembril 2008 pidas Tartu Maakohus kaebaja, P., K., T. ja V. suhtes toimetatavas kriminaalmenetluses kohtuistungi. Istungil taotles prokurör kohtult kriminaalmenetluse lõpetamist kaebaja ja P. suhtes kriminaalmenetluse seadustiku (KrMS) § 202 lg 1 alusel. Kohtuistungi protokollis järgi avaldas prokurör, et kaebaja pani toime kergema (teise astme) kuriteo, ta osales kuritegude toimepanekus kaassüüdistatavate algatusel ehk tema süü ei olnud suur ja teda pole varem kuritegudes süüdi mõistetud. Kaebajale teatud kohustuste panemise taotlemisel võttis prokurör arvesse asjaolu, et kaebaja kasvatab üksinda väikest last. Kaebaja ja tema kaitsja kiitsid sõnaselgelt heaks prokuröri põhjendused kriminaalmenetluse lõpetamiseks. Nad nõustusid ka prokuröri taotlusega, et kaebajale pandaks kohustus tasuda kriminaalmenetluse kulud ja teha üldkasulikke tööd.

8. 3. detsembri 2008. aasta määrusega lõpetas Tartu Maakohus kriminaalmenetluse kaebaja ja P. suhtes KrMS § 202 lõigete 1 ja 2 alusel. Kaebajat kohustati maksma riigituludesse 1178 krooni (75 eurot) ja tegema 80 tundi üldkasulikke tööd. Kui kaebaja nimetatud kohustusi ei täida, uuendab kohus prokuratuuri taotlusel kriminaalmenetluse.

9. Tartu Maakohtu määrus sisaldas kaebaja ja P. vastu esitatud süüdistuste üksikasjalikku kirjeldust. Lisaks oli märgitud, et prokurör taotles kriminaalmenetluse lõpetamist kaebaja ja P. suhtes KrMS § 202 alusel, kuna tegemist oli teise astme kuriteoga, nii kaebaja kui ka P. osalesid selles teiste isikute algatusel ja kumbagi polnud varem kriminaalkorras karistatud. Nende süü ei olnud suur ja puudus avalik menetlushuvi kriminaalmenetluse jätkamiseks. Prokurör taotles kaebajale eelnimetatud kohustuste panemist. Ühtlasi märkis kohus, et nii kaebaja kui ka P. (ja nende kaitsjad) nõustusid menetluse lõpetamise ja prokuröri poolt taotletavate kohustustega. Maakohtu põhjendused määruuses olid järgmised.

„Kriminaalmenetlus [kaebaja] süüdistuses [---] kuulub lõpetamisele KrMS § 202 lg 1, 2 alusel, kuna on täidetud kõik seadusest tulenevad nõuded. Tegemist on teise astme kuriteoga, süüdistatavate süü ei ole suur, varalist kahju tekitatud ei ole ning menetluse jätkamiseks puudub avalik menetlushuvi.

[Kaebajale] [---] tuleb määrata KrMS § 202 lg 2 p 1, 2 alusel prokuröri poolt taotletud kohustused [---].”

10. 3. detsembri 2008. aasta otsusega kokkuleppemenetluses samas kriminaalasjas mõistis Tartu Maakohus K., T. ja V. süüdi kindlustuspettuses. Kohtuotsuses märgiti, et V. ja kaebaja, kelle nimi asendati otsuses initsiaalidega, ei viibinud väidetava õnnetuse sündmuspaigal. Samuti märgiti, et kaebaja ja K. koostasid ning kaebaja, T. ja V. allkirjastasid ja esitasid kindlustusseltsile liiklusõnnetuse kohta valeandmeid sisaldavaid dokumente. Lisaks märgiti, et nimetatud tegudega löid K., kaebaja, T. ja V. ühiselt kindlustusjuhtumi toimumise kohta ebaõige ettekujutuse kindlustushüvitise saamise eesmärgil.

11. 4. märtsil 2009 nõudis kaebaja kindlustusseltsilt 190 282,71 krooni (12 161 eurot) hüvitisena seoses liiklusõnnetusega, mis oli kaasa toonud eespool nimetatud kriminaalmenetluse. Kindlustusselts nõuet ei rahuldanud, väites, et Tartu Maakohtu 3. detsembri 2008 otsusega oli kindlaks tehtud, et liiklusõnnetus oli lavastatud.

12. 23. maiks 2009 oli kaebaja täitnud talle 3. detsembri 2008. aasta määrusega pandud kohustused.

13. 2. juunil 2009 esitas kaebaja kindlustusseltsi vastu tsiviilhagi. Oma kindlustusnõude toetuseks esitas kaebaja kohtule tõenditena pärast 2006. aastal toimunud juhtumit kindlustusseltsile esitatud nõuded, 3. detsembril 2008. aastal tehtud kriminaalmenetluse lõpetamise määruse koopia ja kahju suurust tõendavad dokumendid. Kindlustusselts esitas kohtule omalt poolt kriminaalasjas 3. detsembril 2008. aastal tehtud kohtuotsuse (vt punkti 10 eespool). Tsiviilkostja väitis, et kohtuotsus koos menetluse lõpetamise määrusega oli piisav, et lükata ümber kaebaja väide liiklusõnnetuse toimumise kohta.

14. Tartu Maakohtu 23. detsembri 2009. aasta otsusega jäeti kaebaja nõue rahuldamata. Kohus leidis järgmist.

„Tartu Maakohus tuvastas kriminaalasjas [---] jõustunud kohtuotsusega, et [kaebaja] poolt väidetavalt 26.01.2006 toimunud liiklusõnnetus oli lavastatud. [---] kohtuotsuse kohaselt tunnistati kolm isikut süüdi selles, et nad lavastasid 26.01.2006 kella 21 paiku sõidukite Opel Ascona, Audi A6 ja [kaebaja] poolt väidetavalt juhitud sõiduki Volvo S60 otsasõidu. [Kaebaja] on kirjutanud [kindlustusseltsile] avalduse sõidukile väidetava liiklusõnnetusega tekitatud kahju hüvitamiseks [---]. Avalduse kohaselt juhtis [kaebaja] avariisse sattunud autot. Tartu Maakohtu 03.12.2008 kohtumäärusega [---] on tuvastatud, et [kaebaja] sündmuskohal ei viibinud ja liiklusõnnetus oli lavastatud. Sellest hoolimata esitas [kaebaja] [---] [kindlustusseltsile] valeandmeid sisaldava seletuse ning taotluse väidetava kindlustusjuhtumi tagajärjel tekkinud kahjude hüvitamiseks. [Kaebajale] esitati süüdistus KarS § 212 lg 1 järgi kvalifitseeritava kuriteo toimepanemises, s.o kindlustusjuhtumi esilekutsumises ja kindlustusjuhtumi toimumise kohta ebaõige ettekujutuse loomises kindlustusandjalt kindlustushüvitise saamise eesmärgil. Prokurör esitas [---] taotluse kriminaalasjas menetluse lõpetamiseks KrMS § 202 alusel, sest tegemist on II astme kuriteoga, süüdistatava süü ei ole suur ning menetluse jätkamiseks puudub avalik huvi. Nimetatud taotluse esitamisest ja kriminaalmenetluse lõpetamisest järeldab [kaebaja] ekslikult, et [tal] on tekkinud õigus saada kindlustushüvitist. Kindlustushüvitist maksab kindlustusandja ainult kindlustusjuhtumi toimumise korral. Käesolevas asjas on tõendatud kohtu otsuse ja määrusega, et kindlustusjuhtumit ei ole toimunud ning tegemist on liiklusõnnetuse lavastamisega. Sellest lähtuvalt puudub [kaebajal] alus nõuda [kindlustusseltsilt] kahju hüvitamist [---]. [---] Antud juhul pole õnnetusjuhtumit toimunud.

[Kaebaja] arusaam, et tema suhtes kriminaalasja lõpetamisega § 202 lg 2 p 1 ja 2 tõttu puudub tal süü, on vale. KrMS § 202 lg 1 sätestab, et *kui kriminaalmenetluse ese on teise astme kuritegu ja selles kahtlustatava või süüdistatava isiku süü ei ole suur ning ta on heastanud või asunud heastama kuriteoga tekitatud kahju ja tasunud kriminaalmenetluse kulud või võtnud endale kohustuse tasuda kulud ning kui kriminaalmenetluse jätkamiseks puudub avalik menetlushuvi, võib prokuratuur kahtlustatava või süüdistatava nõusolekul taotleda, et kohus kriminaalmenetluse lõpetaks*. Sellest sättest nähtub, et isiku süü on olemas, kuid see ei ole suur ning ta on asunud seda heastama või võtnud kohustuse tasuda menetluskulud.”

15. Kaebaja esitas apellatsioonkaebuse, milles kaebas muu hulgas selle üle, et maakohus rikkus tema süütuse presumptsiooni. Kuigi ei tehtud kohtuotsust, millega ta oleks seoses 26.01.2006 toimunud liiklusõnnetusega süüdi tunnistatud, käsitleti teda tsiviilasjas 23.12.2009 tehtud maakohtu otsuses kuriteos süüdiolevana. Ta väitis, et tema nõusolek tasuda kriminaalmenetluse kulud ei tähenda, et ta pani kuriteo toime. Kriminaalasjas 3. detsembril 2008. aastal tehtud otsusega mõistis Tartu Maakohus süüdi K., T. ja V., kuid mitte kaebaja.

16. 3. mail 2010 jättis Tartu Ringkonnakohus apellatsioonkaebuse rahuldamata ja maakohtu otsuse muutmata, leides järgmist.

„7. Ebaõige on [kaebaja] väide, et maakohus on väärtalt tõlgendanud kriminaalmenetluse lõpetamise määruse õiguslikku olemust ja tõenduslikku väärtust isiku süü omaksvõtmisel.

Maakohus on õigesti, tuginedes Tartu Maakohtu 3. detsembri 2008 määruks ja otsuses tuvastatule, leidnud, et [kaebaja] võttis osa [---] liiklusõnnetuse lavastamisest, mille eesmärgiks oli kindlustusjuhtumi esilekutsumine ja kindlustusjuhtumi toimumise kohta ebaõige ettekujutuse loomine kindlustusandjalt kindlustushüvitise saamise eesmärgil.

Vastavalt TsMS § 272 lg-le 2 on dokumentaalseks tõendiks muu hulgas kohtulahendid teistes kohtuasjades.

[---]

8. [---]

Menetluse lõpetamine KrMS § 202 lg 1 järgi ei tõenda seda, et kahtlustatav või süüdistatav isik ei oleks toime pannud seda tegu, mille toimepanemises teda süüdistatakse. Viidatud sätte järgi kriminaalmenetluse lõpetamise eelduseks on, et kriminaalmenetluse ese on teise astme kuritegu ja selles kahtlustatava või süüdistatava isiku süü ei ole suur ning ta on heastanud või asunud heastama kuriteoga tekitatud kahju ja tasunud kriminaalmenetluse kulud või võtnud endale kohustuse tasuda kulud ning kui kriminaalmenetluse jätkamiseks puudub avalik menetlushuvi, s.o tegu kui selline on ikkagi toime pandud.

Ringkonnakohus leiab, et Tartu Maakohtu 3. detsembri 2008 määrusega on tõendatud asjaolu, et [kaebaja] pani toime teo, mis seisnes kindlustusjuhtumi esilekutsumises ja kindlustusjuhtumi toimumise kohta ebaõige ettekujutuse loomises kindlustusandjalt kindlustushüvitise saamise eesmärgil. Juhul, kui [kaebaja] leidis, et tema ei ole sellist tegu toime pannud, pidi ta esitama tõendeid oma väite kinnitamiseks, kuid ta ei ole seda teinud. [Kaebaja] väide, et ta ei ole toime pannud Tartu Maakohtu 3. detsembri 2008 määruses märgitud tegu, ei anna alust asuda seisukohale, et [kaebaja] ei ole osalenud kindlustuspettuses kahjuhüvitise saamise eesmärgil.

9. [---]

Antud juhul on tõendatud, et [kaebaja] kindlustusvõtjana põhjustas kindlustusjuhtumi tahtlikult ning seetõttu on [kindlustusselts] kindlustusandjana vabanenud täitmise kohustusest.”

17. Kaebaja esitas Riigikohtule kassatsioonkaebuse, milles kordas muu hulgas oma kaebust süütuse presumptsiooni rikkumise kohta.

18. 22. juunil 2010 otsustas Riigikohus jätta kassatsioonkaebuse läbi vaatamata.

II ASJAKOHANE RIIGISISENE ÕIGUS JA KOHTUPRAKTIKA

19. Kriminaalmenetluse seadustiku asjakohastes osades on sätestatud järgmist.

§ 202. Kriminaalmenetluse lõpetamine avaliku menetlushuvi puudumise korral ja kui süü ei ole suur

„(1) Kui kriminaalmenetluse ese on teise astme kuritegu ja selles kahtlustatava või süüdistatava isiku süü ei ole suur ning ta on heastanud või asunud heastama kuriteoga tekitatud kahju ja tasunud kriminaalmenetluse kulud või võtnud endale kohustuse tasuda kulud ning kui kriminaalmenetluse jätkamiseks puudub avalik menetlushuvi, võib prokuratuur kahtlustatava või süüdistatava nõusolekul taotleda, et kohus kriminaalmenetluse lõpetaks.

(2) Kriminaalmenetluse lõpetamise korral võib kohus prokuratuuri taotlusel ja kahtlustatava või süüdistatava nõusolekul panna talle kohustuse määratud tähtajaks:

1. tasuda kriminaalmenetluse kulud ja hüvitada kuriteoga tekitatud kahju;
2. maksta kindel summa riigituludesse või sihtotstarbeliseks kasutamiseks üldsuse huvides;
3. teha 10–240 tundi üldkasulikke tööd. Üldkasuliku töö tegemisele kohaldatakse karistusseadustiku § 69 lõigetes 2 ja 5 sätestatut.

(3) Käesoleva paragrahvi lõikes 2 loetletud kohustuste täitmise tähtaeg ei või ületada kuut kuud.

(4) Prokuratuuri taotluse lahendab kohtunik ainuisikuliselt määrusega. Vajaduse korral kutsutakse taotluse lahendamiseks kohtuniku juurde prokurör ja kahtlustatav või süüdistatav ning kahtlustatava või süüdistatava taotlusel ka kaitsja.

(5) Kui kohtunik ei nõustu prokuratuuri esitatud taotlusega, tagastab ta menetluse jätkamiseks kriminaalasja oma määrusega.

(6) Kui isik, kelle suhtes on kriminaalmenetlus lõpetatud käesoleva paragrahvi lõike 2 kohaselt, ei täida talle pandud kohustust, uuendab prokuratuuri taotlusel kohus kriminaalmenetluse oma määrusega. Karistuse mõistmisel arvestatakse kohustuste osa, mille isik on täitnud.

[---]”

20. 2. juuni 2008. aasta otsuses tsiviilasjas nr 2-07-10411 märkis Tartu Ringkonnakohus, et on õige öelda, et kriminaalmenetluse lõpetamine KrMS § 202 alusel ei võrdu süüdimõistva kohtuotsusega. Samas rõhutas ringkonnakohus, et selles asjas ei väitnud maakohus, et tegemist oli süüdimõistmisega. Kuid ringkonnakohus märkis ka, et hageja on ekslikult leidnud, et kriminaalmenetluse lõpetamist KrMS § 202 alusel saab käsitleda kui tema õigeksmõistmist.

21. 14. aprilli 2010. aasta otsuses kriminaalasjas nr 3-1-1-19-10 leidis Riigikohus, et KrMS § 202 alusel kriminaalmenetluse lõpetamise eeldus on selle kriminaalmenetluse käigus teo karistatavuse üldiste eelduste (süüteo koosseis, õigusvastasus ja süü) tuvastamine süüdistatava käitumises. Üksnes süüteo tunnustega teo toimepanemine õigustab

õigusriiklikult teatud juhtudel olemuslikult sanktsioneerivate kohustuste panemist kahtlustatavale või süüdistatavale teda kohtulikult süüdi tunnistamata.

22. 3. novembri 2010. aasta otsuses kriminaalasjas nr 3-1-1-84-10 kordas Riigikohus, et KrMS § 202 kohaldamine eeldab, et kahtlustatava või süüdistatava käitumises on tuvastatud teo karistatavuse üldised eeldused – süüteo koosseis, õigusvastatus ja süü. Lisaks märkis kohus, et seega on kriminaalmenetluse lõpetamisel KrMS §-s 202 sätestatud alusel teatud määral isikut süüstav toime. Samuti selgitas Riigikohus, et kuigi kriminaalmenetluse lõpetamisel KrMS §-s 202 sätestatud alusel on isikut süüstav toime, ei rajane KrMS §-s 202 ette nähtud kriminaalmenetluse lõpetamise määrus eelduslikult sellisel tõenduslikul baasil ja õiguslikul analüüsil, mis on nõutav kohtuotsuse puhul. Seetõttu võib (teise menetlusosalise suhtes) kohtuotsuse tegemisel ilmnedagi, et süüdistusversioon, millele tuginedes on kriminaalmenetlus avaliku menetlushuvi puudumise tõttu lõpetatud, ei pea paika ning tegelikult pole isiku käitumises karistatava teo tunnuseid. Eelkirjeldatud olukorras on tulenevalt seaduslikkuse põhimõttest nõutav, et isikul oleks võimalik taotleda teda koormava kriminaalmenetluse lõpetamise määrust revideerimist. Kehtivas õiguses on selline revisjon võimalik teistmisenetluse korras.

23. 10. veebruari 2011. aasta määruses kriminaalasjas nr 3-1-1-113-10 leidis Riigikohus, et KrMS § 202 alusel tehtav kohtumäärus kujutab endast kriminaalmenetluse terviklahendust, sest juhul, mil isik täidab talle pandud kohustused, on kriminaalmenetluse uuendamine välistatud ja määruses väljendatu jääb viimaseks kriminaalmenetlusega kaasnenud reaktsiooniks väidetava kuriteo toimepanemisele. Asjaolu, et kõnealune määrus ei ole vaidlustatav, on eeskätt põhjendatav süüdistatava nõusolekuga. Nõusoleku andmine peaks tähendama seda, et süüdistatav on teadlik kriminaalmenetluse lõpetamise eranditult kõigist järelemitest ja andes kriminaalmenetluse lõpetamiseks nõusoleku, nõustub süüdistatav ühtlasi sellega, et tema kohtuasja üld- või lihtmenetluses läbi ei vaadata ja tema süüküsimuses sisulist otsustust ei tehta. Seega kujutab KrMS § 202 alusel tehtav otsustus endast lõppkokkuvõttes konkreetse kohtuasjas konsensuse ja õigusrahu saavutamist. Kaebeõiguse andmine kohtumenetluse poolele sellise lahendi vaidlustamiseks oleks vastuolus seadusandja taotletud eesmärkidega. Riigikohus märkis, et selline tõlgendus eeldab, et kriminaalmenetluse otstarbekusega lõpetamisel peab süüdistatavat teavitama kõigist asjaoludest, mille suhtes tuleb kohtul seisukoht kujundada. Kui kohtul tekib kahtlus selles, kas süüdistatavat on kõigist nõutavatest asjaoludest teavitatud, on tal õigus tagastada kriminaalasi prokuratuurile menetluse jätkamiseks. Mis puudutab õigust vaidlustada KrMS § 202 alusel tehtud kriminaalmenetluse lõpetamise määrust, siis võib üldisest edasikaebe keelust olenemata vaidlustada süüdistatava nõusolekuta tehtud määrust või selle osa.

24. Tsiviilkohtumenetluse seadustiku (TsMS) § 272 lg 2 järgi on dokumentaalseks tõendiks ka kohtulahendid teistes kohtuasjades.

25. 11. mai 2005. aasta otsuses nr 3-2-1-41-05 leidis Riigikohus, et kriminaalasjas kogutud tõendeid ja kriminaalmenetluses tehtud kohtuotsust võiks faktiliste asjaolude tõendamiseks kasutada muus osas dokumentaalse tõendina oma väidete tõendamiseks, mida kohus hindab koos teiste asjas kogutud tõenditega.

26. 19. märtsi 2007. aasta otsuses kriminaalasjas nr 3-1-1-113-06 märkis Riigikohus, et vastavalt TsMS § 272 lg-le 2 on kohtulahendid teistes kohtuasjades üksnes dokumentaalseks tõendiks ning seega saab tsiviilkohtupidamise korras põhimõtteliselt vaidlustada ka kriminaalmenetluses tuvastatud süüdistatava faktilist tegevust (tegevusetust).

ÕIGUSKÜSIMUSED

I KONVENTSIOONI ARTIKLI 6 LÕIKE 2 VÄIDETAV RIKKUMINE

27. Kaebaja kaebas, et riigi kohtute põhjendused otsustes, millega keelduti tema kasuks hüvitise väljamõistmisest, rikkusid tema süütuse presumptsiooni konventsiooni artikli 6 lõike 2 alusel. Artikli 6 lg 2 sätestab järgmist:

„Igaüht, keda süüdistatakse kuriteos, peetakse süütuks seni, kuni tema süü ei ole seaduse kohaselt tõendatud.”

A. Vastuvõetavus

1. Poolte seisukohad

28. Riik avaldas esiteks, et artikli 6 lg 2 ei ole selles asjas kohaldatav, ja teiseks, et kaebus on ilmselgelt põhjendamatu.

29. Artikli 6 lg 2 kohaldamatuse kohta väitis riik, et lõpetatud kriminaalmenetluse ja sellele järgnenud tsiviilmenetluse vahel puudus seos. Riik tugines kohtuasjadele *Ringvold vs. Norra* (nr 34964/97, EIK 2003-II) ja *Lundkvist vs. Rootsi* ((otsus vastuvõetavuse kohta), nr 48518/99, EIK 2003-XI) ning märkis, et käesolevas ja viidatud kohtuasjades ei otsustanud kriminaalmenetluse lahendus tsiviilasja. Tsiviilasja lahendas teine kohtukoosseis tsiviilkohtumenetluse reeglite järgi. Nende reeglite alusel peavad pooled esitama kohtule tõendeid, mis toetavad nende nõudeid ja väiteid. Nende reeglite järgi käsitatakse kriminaalasjas tehtud lahendit dokumentaalse tõendina muude tõenditega võrdsel alusel. Tsiviilkohtud tuginesid eelnimetatud lahenditele üksnes seetõttu, et kaebaja ei esitanud tsiviilasjas omalt poolt ühtegi tõendit selle kohta, et kindlustusjuhtum tõepoolest aset leidis, kuigi tal oli vaba voli seda teha. Asjaolu, et kuna kaebaja selliseid tõendeid ei esitanud, tuginesid tsiviilkohtud kriminaalmenetluses tehtud lahenditele, ei saa vastustajariigile ette heita.

30. Kaebaja ei esitanud eraldi kommentaare riigi vastuväidete kohta kaebuse vastuvõetavusele.

2. EIK-i hinnang

31. Mis puudutab artikli 6 lõike 2 kohaldatavust selles asjas, siis märgib EIK, et lisaks sellele, et süütuse presumptsioon on menetlustagatis kriminaalmenetluses, on sellel veel ka teine aspekt. Selle üldine eesmärk on kaitsta isikuid, kes on kriminaalsüüdistuses õigeks mõistetud või kelle suhtes on kriminaalmenetlus lõpetatud, selle eest, et ametiisikud ja võimud ei kohtleks neid nii, nagu nad oleksid kuriteos tegelikult süüdi (*Allen vs. Ühendkuningriik* [suurkoda], nr 25424/09, punktid 93–94, EIK 2013).

32. EIK-ilt on minevikus palutud kaaluda artikli 6 lõike 2 kohaldamist kohtulahenditele, mis on tehtud pärast kriminaalmenetluse lõppu (menetluse lõpetamine või õigeksmõistmine) asjas, mis puudutab tsiviilnõude, mille on kaebaja esitanud kindlustusandja vastu, rahuldamata jätmist (vt eespool viidatud *Allen vs. Ühendkuningriik*, punkt 98; *Lundkvist vs. Rootsi* (otsus vastuvõetavuse kohta), nr 48518/99, EIK 2003-XI, ja *Reeves vs. Norra* (otsus vastuvõetavuse kohta), nr 4248/02, 8. juuli 2004).

33. Hiljutises kohtuasjas *Allen vs. Ühendkuningriik* (eespool viidatud, punktid 103–104) sõnastas suurkoda süütuse presumptsiooni põhimõtte artikli 6 lõike 2 teise aspekti kontekstis järgmiselt:

„[---] süütuse presumptsioon tähendab, et kui on esitatud kriminaalsüüdistus ja kriminaalmenetlus lõpeb õigeksmõistmisega, siis on kriminaalmenetluse subjektiks olev isik seaduse silmis süütu ja teda tuleb ka vastavalt kohelda. Seega jääb süütuse presumptsioon pärast kriminaalmenetluse lõppu püsima,

tagamaks, et niivõrd, kuivõrd süüdistust ei suudetud tõendada, käsitatakse isikut süütuna. EIK-i käsitus artikli 6 lõike 2 kohaldatavusest sellistes asjades põhineb nimetatud ülekaalukal põhimõttel.

Kui tõusetub artikli 6 lõike 2 kohaldatavuse küsimus järgneva menetluse kontekstis, peab kaebaja näitama, et nagu eespool viidatud, on lõpetatud kriminaalmenetluse ja sellele järgneva menetluse vahel olemas seos. Selline seos on tõenäoliselt olemas näiteks juhul, kui järgnevas menetluses tuleb läbi vaadata eelnenud kriminaalmenetluse lahendus, ja eriti siis, kui see menetlus sunnib kohut analüüsima kriminaalasjas tehtud otsust, vaatama läbi või hindama kriminaaltoimikus olevaid tõendeid, hindama kaebaja osalust mõnes või kõikides sündmustes, mis tõid kaasa kriminaalsüüdistuse, või avaldama arvamust kaebaja võimalikule süüle viitavate vihjete kohta.”

34. Käesoleva asja faktide juurde pöördudes märgib EIK, et tsiviilkohtute otsused viitasid sõnaselgelt kriminaalasjas tehtud lahenditele ja sisaldasid avaldusi kaebaja süü kohta (vt punkte 14 ja 16 eespool).

35. EIK on täielikult arvesse võtnud riigi väidet, et tsiviilkohtud viitasid kriminaalasjas tehtud lahenditele üksnes selle tõttu, et kaebaja ei esitanud ühtegi tõendit oma väidete toetuseks, kuigi tsiviilmenetluses kehtiva tõendamiskoormise alusel oli ta selleks kohustatud. Kuid EIK-i arvates ei muuda see asjaolu, et tsiviilkohtud olid tegelikult kohustatud vaatama kriminaalmenetluse lahenduse läbi, et hinnata teatud ulatuses kriminaalmenetluses kogutud tõendeid, nagu neid lahendites kajastati, ja hinnata kaebaja osalust kriminaalsüüdistuseni viinud sündmustes. Samuti ei mõjuta see asjaolu, et riigi kohtud kasutasid otsustes kaebaja süüle viitavat sõnastust (vt eespool viidatud *Allen*, punkt 104).

36. Eespool nimetatud põhjustel leiab EIK, et kriminaalmenetluse ja tsiviilmenetluse vahel oli seos. Sellest tulenevalt on artikli 6 lõige 2 kõnealusele tsiviilmenetlusele kohaldatav. Selle tõttu ei ole kaebus *ratione materiae* vastuolus konventsiooni sätetega. Seega jätab EIK riigi esimese vastuväite kaebuse vastuvõetavusele rahuldamata.

37. Mis puudutab teist vastuväidet kaebuse vastuvõetavusele, siis tõstatab kaebaja kaebus EIK-i arvates õigus- ja faktiküsimusi, mis nõuavad sisulist läbivaatamist. Sellest tulenevalt ei ole kaebus selgelt põhjendamatu konventsiooni artikli 35 lõike 3 tähenduses. Seega tuleb ka teine vastuväide rahuldamata jätta.

38. EIK märgib lõpetuseks, et kaebus ei ole vastuvõetamatu ka muudel alustel. Seetõttu tuleb kaebus tunnistada vastuvõetavaks.

B. Sisu

1. Poolte seisukohad

39. Kaebaja jäi enda juurde, et rikuti tema süütuse presumptsiooni, mis on tagatud konventsiooni artikli 6 lõikega 2. Teda ei mõistetud liiklusõnnetusega seoses lõpliku sisulise otsusega süüdi. Sellest olenemata käsitasid tsiviilkohtud teda oma otsustes kuriteos süüdi oleva isikuna. See tulenes sellest, et tsiviilkohtud tõlgendasid valesti kriminaalmenetluses tehtud lahendite õiguslikku olemust ja tõenduslikku väärtust. Kaebaja juhtis tähelepanu sellele, et kriminaalmenetluse lõpetamine tähendas seda, et tema süü kohta sisulist otsust ei tehtud (vt punkti 23 eespool). Lisaks märkis ta, et kriminaalmenetlust lõpetav määrus ei põhinenud sama ulatuslikul tõendite ja seaduse analüüsil, kui oleks põhinenud sisuline otsus (vt punkti 22 eespool). Seega oleks võinud järgnevas menetluses ilmned, et ta ei pannud toime kuritegu, milles teda süüdistati. Samuti rõhutas kaebaja, et ta ei tunnistanud end süüdistuses süüdi. Ta väitis, et ainus põhjus, miks ta nõustus menetluse lõpetamisega ega vaidlustanud talle pandud kohustusi, oli soov vältida pikka menetlust, ebaseaduslikku ja lisakulusid. Ta tegi seda, kuna kasvatas sel ajal üksi väikest last. Mis puudutab järgnenud tsiviilmenetlust ja täpsemalt tõendamiskoormist selles menetluses, siis leidis kaebaja, et eelnimetatu valguses ei olnud kriminaalmenetluses tehtud lahendid piisavaks tõendiks

liiklusõnnetuse lavastamise kohta. Seega kindlustusselts ei tõendanud, et kaebaja oli selle lavastanud.

40. Riik vaidles vastu kaebaja väitele, et rikuti tema süütuse presumptsiooni.

41. Riik selgitas kõigepealt, et kriminaalmenetluse lõpetamine KrMS § 202 lg 1 alusel nõuab järgmist: esiteks peab kriminaalmenetluse ese olema kergema astme kuritegu, teiseks ei tohi süüdistatava süü olla suur, kolmandaks peab ta olema heastanud või asunud heastama kuriteoga tekitatud kahju ja tasunud kriminaalmenetluse kulud või võtnud endale kohustuse tasuda kulud, neljandaks peab kriminaalmenetluse jätkamiseks puuduma avalik menetlushuvi ja viiendaks peab süüdistatav nõustuma kriminaalmenetluse lõpetamisega. Riik märkis, et Riigikohus on korduvalt kinnitanud, et kriminaalmenetluse lõpetamine nimetatud sätte alusel nõuab, et teo karistatavuse üldised eeldused (süüteo koosseis, õigusvastasus ja süü) on tuvastatud (vt punkte 21 ja 22 eespool). Lisaks rõhutas riik, et kohtupraktika kohaselt ei kujuta kriminaalmenetluse lõpetamine nimetatud sätte alusel õigeksmõistmist ja sellel on teatav süüstav toime (vt punkte 20 ja 22 eespool). Süüdistatav peab olema teadlik nimetatud sätte alusel kriminaalmenetluse lõpetamise tingimustest ja järeldustest ning nendega sõnaselgelt nõustuma.

42. Seoses kaebaja kohtuasjaga avaldas riik, et riigisisisel kohtuistungil nõustusid nii kaebaja kui ka tema enda valitud kaitsja prokuröri argumentidega, mis õigustasid kriminaalmenetluse lõpetamist (vt punkti 7 eespool). Seda nimetati ka maakohu 3. detsembri 2008. aasta määruses koos kohtu kinnitusega, et kriminaalmenetluse kõnealuse sätte alusel lõpetamise tingimused on olemas (vt punkti 9 eespool). Riik juhtis tähelepanu asjaolule, et kaebajat ei sunnitud mingil viisil nõustuma menetluse nendel tingimustel lõpetamisega. Samuti märkis riik, et kaebaja osalust pettuse toimepanemises kajastati nii maakohu määruses kui ka kaebaja kaassüüdistatavaid süüdimõistvas otsuses samamoodi (vt punkti 10 eespool).

43. Järgnenud tsiviilmenetluse kohta märkis riik, et selles menetluses oli põhiküsimus see, kas liiklusõnnetus ehk kindlustusjuhtum ka tegelikult aset leidis. Riik selgitas, et tsiviilkohtumenetluse reeglite järgi pidi kaebaja kui hageja tõendama, et tema väidetud õnnetus toimus. Lisaks selgitas riik, et kriminaalmenetluses õnnetuse kohta tehtud lahendeid käsitleti tsiviilmenetluses dokumentaalsete tõenditena (vt punkte 24 ja 25 eespool). Tsiviilmenetluses ei esitanud kaebaja riigi kohtutele mingit informatsiooni, mis tõendaks vastupidist sellele, mis oli kriminaalmenetlust lõpetavas määruses ja 3. detsembri 2008. aasta otsuses sündmuste kohta tuvastatud. Ta jäi lihtsalt kindlaks oma väitele, et kriminaalmenetlust lõpetav määrus tähendas, et ta ei osalenud kindlustuspettuses. Kuid see seisukoht oli kohaldatava õiguse ja tema kriminaalmenetluse lõpetamisega nõusoleku valguses vale. Seega oli riigi kohtutel väidetava kindlustusjuhtumi kohta vaid kaks tõendit: 3. detsembri 2008. aasta määrus, millega lõpetati kriminaalmenetlus kaebaja suhtes, ja sama kuupäeva kohtuotsus, millega mõisteti süüdi kaebaja kolm kaassüüdistatavat. Riigi kohtutele esitatud tõendite alusel leidsid nad õigesti, et kaebaja ei suutnud tõendada oma väiteid liiklusõnnetuse toimumise kohta. Samuti rõhutas riik, et EIK-i praktika ei välista hüvitise maksmisest keeldumist tsiviilmenetluses samade faktide alusel, mille suhtes on kriminaalmenetlus lõpetatud (vrd eespool viidatud *Allen*, punkt 123).

44. Mis puudutab tsiviilasjas tehtud kohtuotsustes kasutatud sõnastust, siis märkis riik, et maakohus lihtsalt kajastas oma otsuses KrMS § 202 lg 1 sõnastust. Ringkonnakohus ei viidanud kaebajale kui kuriteos süüdi olevale isikule. Kohus tugines teo toimepanemise faktile, nagu see oli kriminaalasjas tehtud lahendites tuvastatud. Lause „Juhul, kui [kaebaja] leidis, et tema ei ole sellist tegu toime pannud, pidi ta esitama tõendeid oma väite kinnitamiseks, kuid ta ei ole seda teinud” oli kooskõlas põhimõttega, et tsiviilmenetluses lasub tõendamiskoormis üldjuhul hagejal (vt *Bok vs. Holland*, nr 45482/06, punktid 43–47, 18. jaanuar 2011). Seda arvesse võttes ei omistanud ringkonnakohus ise kaebajale suuremat

kriminaalvastutust kui see, mis oli kriminaalasjas juba tuvastatud. Viimaseks väitis riik, et isegi kui kasutatud sõnastust peetakse ebaõnnestunuks, ei rikutud kaebaja süütuse presumptsiooni.

2. EIK-i hinnang

45. Kui on tuvastatud, et nende kahe menetluse vahel on seos, peab EIK kindlaks tegema, kas kohtuasja kõiki asjaolusid arvesse võttes on isiku suhtes süütuse presumptsiooni austatud. Kohtuasjas *Allen* selgitas EIK, et kui kohaldub artikli 6 lg 2, oleneb menetluse kooskõla nimetatud sättega menetluse olemusest ja kontekstist ning otsuse tegija kasutatud sõnastus on ülioluline (eespool viidatud, punktid 125–126). Kuid konkreetse menetluse olemust ja konteksti arvesse võttes ei saa isegi mõningase ebaõnnestunud sõnastuse kasutus olla määrav (vt eespool viidatud *Allen*, punkt 126, ja selles viidatud kohtupraktika; *A.L.F. vs. Ühendkuningriik*, (otsus vastuvõetavuse kohta), nr 5908/12, punkt 24, 12. november 2013; *Adams vs. Ühendkuningriik*, (otsus vastuvõetavuse kohta), nr 70601/11, punkt 41, 12. november 2013; ja *Vella vs. Malta*, nr 69122/10, punkt 61, 11. veebruar 2014).

46. Käesolevas kohtuasjas peab EIK hindama, kas riigi kohtute kasutatud sõnastus oli süütuse presumptsiooniga kooskõlas. EIK peab selle hindamisel võtma arvesse kriminaalmenetlust lõpetava määruse konteksti ja selle ülesande, mida riigi kohtud pidid tsiviilmenetluses täitma, olemust.

47. Kriminaalmenetluse lõpetamise konteksti juurde pöördudes märgib EIK järgmist. Esiteks tegi menetluse lõpetamise määruse sõltumatu ja erapooletu kohus, kes pidas istungi, et vaadata läbi prokuröri taotlus menetlus lõpetada (vt punkti 7 eespool). Nii kaebajal kui ka tema enda valitud kaitsjal oli võimalik sellel istungil osaleda. Teiseks ütles prokurör sellel istungil selge sõnaga, et kaebaja oli toime pannud vähese tähtsusega kuriteod. Kolmandaks kirjeldas prokurör kaebaja süüd selge sõnaga kui mitte suurt, sest ta osales kuriteo toimepanekus kaassüüdistatavate algatusel. Neljandaks nõustusid kaebaja ja tema kaitsja selge sõnaga kriminaalmenetluse lõpetamise põhjenduste ja tingimustega, mida prokurör oli esitanud. Viiendaks ei ole kaebaja seadnud kahtluse alla kriminaalmenetluse kooskõla õiglase kohtumenetluse nõuetega. Selleks ei ole põhjust ka EIK-il.

48. EIK on võtnud arvesse kaebaja väidet, et ta nõustus lõpetamisega, sest kasvatas üksinda väikest last ning soovis vältida lisakulusid ja ebamugavust, mida oleks põhjustanud pikaks veninud menetlus. Kuid ta märgib ühtlasi, et prokurör võttis asjaolu, et ta kasvatab üksinda väikest last, arvesse kui üht põhjust menetluse lõpetamist taotleda. Ka ei avaldanud kaebaja neid seisukohti riigisisises menetluses ega kurtnud menetluses muul viisil, et teda oli sunnitud andma nõusoleku menetlus lõpetada.

49. Samuti on EIK arvesse võtnud kaebaja väidet ja riigi vastuväidet kriminaalmenetluse KrMS § 202 alusel lõpetamise olemuse ja järelduste kohta (vt punkte 39 ja 41 eespool). EIK märgib, et see erimeelsus puudutab riigisisese õiguse tõlgendamise küsimust. Riigisisese õiguse tõlgendamine ja kohaldamine on eeskätt riigivõimude, eelkõige kohtute ülesanne. EIK-il on kohustus kontrollida, kas riigisisese õiguse tõlgendamise ja kohaldamise viis toob kaasa tagajärjed, mis on kooskõlas konventsioonis sätestatud põhimõtetega, nagu neid EIK-i praktika valguses tõlgendatakse (vt *Scordino vs. Itaalia* (nr 1) [suurkoda], nr 36813/97, punktid 190–91, EIK 2006-V). EIK peab vaatama, millistel asjaoludel seda sätet kaebaja asjas kohaldata. Ehk EIK peab uurima, kuidas täpselt kaebaja vastu algatatud kriminaalmenetlus tegelikult lõpetati (vt punkte 47 ja 48 eespool). Sellest olenemata võib kõnealuse sätte sõnastusest (vt punkti 19 eespool) tuletada, et menetluse lõpetamine nõuab muu hulgas hinnangut selle kohta, kas kuritegu on toime pandud, ja järeldust, et süüdistatava süü ei olnud suur. Samuti nõuab see süüdistatava nõusolekut ja seda, et menetlust lõpetava määruse teeks kohtunik prokuröri taotlusel. Riigi kohtupraktika näitab,

et kuigi lõpetamine nimetatud sätte alusel ei kujuta süüdimõistmist, ei ole see ka õigeksmõistmine ja menetluse lõpetamisel on mõningane süüstav toime (vt punkte 20–23 eespool). EIK on veendunud, et kaebaja, keda esindas tema enda valitud kaitsja, oli teadlik või vähemalt pidi olema teadlik selle sätte alusel lõpetamise võimalikust olemusest.

50. Pöördudes riigi kohtute ülesande olemuse juurde tsiviilmenetluses, märgib EIK kohe alguses, et kaebaja algatas selle menetluse pärast tema suhtes kriminaalmenetluse lõpetamist punktides 47–49 nimetatud asjaoludel. Selles menetluses tuvastati, et kaebaja auto osales lavastatud õnnetuses ja et kaebaja esitas sündmuse kohta kindlustusseltsile ja ametivõimudele valeandmeid. Kaebaja tsiviilhagi järgnes talle kriminaalmenetlust lõpetava määrusega pandud kohustuste täitmisele. Selle ja punktides 47–49 nimetatud asjaolude poolest erineb käesolev asi asjadest, kus edasine menetlus järgnes kriminaalmenetlusele, mis lõpetati ebapiisavate tõendite (*Capeau vs. Belgia*, nr 42914/98, EIK 2005-I) või puuduliku tõendatuse ja aegumise tõttu (*Grabchuk vs. Ukraina*, nr 8599/02, 21. september 2006). Samal põhjusel erineb käesolev asi ka kohtuasjast *Panteleyenko vs. Ukraina* (nr 11901/02, 29. juuni 2006), kus menetlus lõpetati kuriteo tähtsusetuse tõttu, kuid lõpetamise otsuse tegi prokurör kohtueelse menetluse staadiumis ja kaebaja kogu aeg aktiivselt eitas kuriteo toimepanekut.

51. Lisaks märgib EIK, et tsiviilmenetluses oli kaebajal kohustus tõendada oma väidet, et liiklusõnnetus tegelikult toimus. Tsiviilkohtute ülesanne oli kohtule võistlevas menetluses esitatud tõendite alusel hinnata, kas tõenäosuse võrdluse põhjal saab teha järelduse, et kaebaja väited liiklusõnnetuse toimumise kohta olid piisavalt tõendatud. EIK ei pea ebamõistlikuks, et kaebaja pidi tõendama enda väidete tõele vastavust. Kriminaalmenetluse lõpetamine kaebaja suhtes ei tähenda, et ta vabaneb kohustusest tõendada oma kindlustusnõuet kooskõlas kehtivate riigisiseste sätetega tõendamiskoormise kohta.

52. Mis puudutab tõendeid, siis ainuke tõend, mille kaebaja õnnetuse lavastamises mitteosalemise kohta tsiviilmenetluses esitas, oli tema suhtes kriminaalmenetlust lõpetav määrus. Kaebaja väitis, et kriminaalmenetluse lõpetamise asjaolu iseenesest tõendas tema seisukohta piisavalt. Nagu nähtub EIK-ile esitatud dokumentidest, siis ei esitanud kaebaja ühtki muud tõendit, mis toetaks tema väidet liiklusõnnetuse toimumise kohta. Samas esitas tsiviilkostja ehk kindlustusselts kohtutele kohtuotsuse, millega kaebaja kaassüüdistatavad süüdi mõisteti. Kostja väitis, et nendest kahest kriminaalasjas tehtud otsusest koos piisab, et lükata ümber kaebaja väide liiklusõnnetuse toimumise kohta. Riigi kohtud, kes pidid otsustama, kas kaebaja oli oma tõendamiskoormist nõuetekohaselt täitnud, seisid seega silmitsi üksteist välistavate väidetega seoses samade tõendite hindamisega. Mis puudutab kriminaalmenetluses tehtud lahendite tõenduslikku väärtust tsiviilmenetluses, siis nõustub EIK, et neid lahendeid tuleb käsitleda võrdsel alusel muud liiki tõenditega (vt punkte 24 ja 25 eespool). Samuti märgib EIK, et nendes lahendites sisalduvad otsustused on ümberlükatavad seisukohad (vt punkti 26 eespool).

53. Kriminaalmenetluse lõpetamisega seotud asjaolude ja kohtutele väidetava liiklusõnnetuse kohta esitatud tõendite olemuse valguses leiab EIK, et riigi kohtute põhjenduste sõnastust ei saa pidada vastuvõetamatuks. Esiteks järgis see suures osas KrMS § 202 sõnastust ja Riigikohtu arusaama samast sättest. Teiseks ei viidanud riigi kohtute otsused, eriti ringkonnakohtu oma, kaebajale kui süüdimõistetud isikule. Kolmandaks ei jäta ringkonnakohtu otsus kahtlust, et kaebaja nõue jäeti rahuldamata sellepärast, et ta ei täitnud oma tõendamiskoormist. Ringkonnakohtu selgitus, mis esmapilgul tundus tulenevat kriminaalmenetluses tehtud lahenditest, oli vajalik selleks, et selgitada, mida kaebaja ei olnud ümber lükanud.

54. Kokkuvõttes ei leia EIK, et riigi kohtute otsuste sõnastus, kui vaadata seda kaebaja suhtes kriminaalmenetlust lõpetava määruse ja tsiviilmenetluses riigi kohtute ülesande olemuse kontekstis, viitaks sellele, et kaebajat koheldi viisil, mis ei ole süütuse presumptsiooniga kooskõlas.

55. Eeltoodu tõttu ei ole konventsiooni artikli 6 lõiget 2 rikutud.

II KONVENTSIOONI ARTIKLI 6 LÕIKE 1 VÄIDETAV RIKKUMINE

56. Kaebaja kaebas, et riigi kohtud ei võtnud arvesse tema esitatud tõendeid. Ta tugines konventsiooni artikli 6 lõikele 1.

57. Riik vaidlustas selle kaebuse kui põhjendamatu.

58. EIK vaatas kaebuse läbi ja leiab, et riigi kohtud kaalusid nõuetekohaselt neile esitatud tõendeid väidetava kindlustusjuhtumi toimumise kohta. Sellest tulenevalt leiab EIK, et ei nähtu viidatud sätte rikkumist. Eeltoodu tõttu tuleb kaebuse see osa kui ilmselgelt põhjendamatu jätta konventsiooni artikli 35 lõike 3 punkti a ja lõike 4 kohaselt rahuldamata.

SELLEST LÄHTUDES KOHUS ÜHEHÄÄLSELT

1. *tunnistab* kaebuse konventsiooni artikli 6 lõike 2 alusel vastuvõetavaks ja kaebuse ülejäänud osa vastuvõetamatuks;

2. *leiab*, et konventsiooni artikli 6 lõiget 2 ei ole rikutud. Koostatud inglise keeles ja tehtud teatavaks kirjalikult 21. juunil 2016 kohtureeglite 77. reegli lõigete 2 ja 3 kohaselt.

Stanley Naismith
Sekretär

Işıl Karakaş
Esimees